

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte: Petru Ursache,
judecători: Nadejda Toma și Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 iunie 2016, în cauza penală în privința lui

Marin Gheorghii xxx, născut la
xx.xx.xx, originar și domiciliat r-
nul xxx, sat. xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.05.2015 – 12.01.2016;

Instanța de apel: 01.02.2016 – 15.06.2016;

Instanța de recurs: 14.09.2016 – 22.02.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cantemir din 12 ianuarie 2016, Marin Gheorghii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 166/1, alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 850 unități convenționale echivalentul a 17000 lei, cu privarea de dreptul de a activa în organele afacerilor interne pe un termen de 3 ani.

S-a dispus încasarea din contul lui Marin Gheorghii în beneficiul lui Hosman Victor, prejudiciul material în sumă de 1839 lei și prejudiciul moral în sumă de 20000 lei, iar în total 21839 lei, în rest pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

2. Pentru a se pronunța astfel, în fapt, instanța de fond a stabilit, că Marin Gheorghii activând în calitate de polițist al Serviciului Patrulare SSP a IP Cantemir, desemnat în această funcție prin ordinul IGP nr. xx ef. din xxx, fiind o persoană publică conform dispozițiilor art. 123, alin. (2) Cod penal, acționând contrar prevederilor art. 3 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale adoptată la Roma la 04 noiembrie 1950 (în vigoare pentru Republica Moldova din 12 septembrie 1997), art. 24, alin. (1), (2) din Constituția Republicii Moldova, art. art. 10, alin. (1), (3); 11, alin. (9) Cod de procedură penală, art. art. 4,18,26, alin. (1), lit. a); 28, alin. (1), lit. g); 35, alin. (1)

din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, art. art. 4, alin. (1); 5, alin. (1); 7 din Legea nr. 218 din 19 octombrie 2012 privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc, Regulilor de aplicare a forței fizice, mijloacelor speciale și a armelor de foc, Regulilor de aplicare a mijloacelor speciale de către lucrătorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne, aprobate prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 1275-XII din 15 februarie 1993, care-l obligau să-și desfășoare activitatea exclusiv în baza și întru executarea legii, în interesul persoanei, al comunității și în sprijinul instituțiilor statului, pentru apărarea drepturilor omului, în Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, în conformitate cu principiile egalității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, imparțialității și nediscriminării, să nu aplice, să nu încurajeze și nu tolereze tortura, tratamentul inuman sau degradant, să nu maltrateze pe nimeni fizic sau psihic, să nu aplice acțiuni sau metode care creează pericol pentru viața sau sănătatea omului, să aplice forța fizică și mijloacele speciale doar în strictă conformitate cu legea și în cazul în care metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea atribuțiilor Poliției, să apere viața, integritatea corporală, sănătatea și libertatea persoanei, să aibă un comportament demn și respectuos pentru persoane, să nu abuzeze de calitatea oficială și să nu compromită prin activitatea sa publică prestigiul funcției sau al autorității din care face parte, deplasându-se la data de 18 iulie 2014, aproximativ pe la orele 21:00 minute, la domiciliul locuitorului s. xxx, r-nul xxx, Hosman Victor pentru examinarea unui caz sesizat de scandal în familie, aflându-se în ograda lui Hosman Victor, după imobilizarea la pământ și aplicarea cătușelor față de persoana dată, în scopul cauzării de dureri fizice și înjosirii demnității persoanei, i-a aplicat lui Hosman Victor o lovitură cu palma peste urechea stângă, cauzându-i conform Raportului de expertiză medico-legală nr. 148 D din 13 noiembrie 2014, leziuni sub formă de: „traumă craneo-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, ruptura timpanului urechii stângi”, care se califică ca vătămări corporale ușoare, precum și „excoriații pe ambele antebrățe 1/3 medii și inferioare, echimoze pe brațul și genunchiul stâng”, care se califică ca vătămări corporale neînsemnate, după ce a escortat persoana la sediul primăriei din localitate fără acordarea ajutorului medical, în urma cărui fapt victima a suportat dureri fizice intense și suferințe psihice cu traume psihologice în rezultatul acțiunilor violente.

3. Împotriva sentinței, a declarat apel inculpatul, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar acțiunea civilă să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea cererii de apel a invocat că:

- sentința este neîntemeiată, deoarece în instanța de fond nu a fost prezentată nicio probă ce ar confirma vinovăția sa.

A menționat, că niciunul dintre martorii oculari și anume Tomiță Anton și

Hosman Larisa nu au confirmat faptul maltratării părții vătămate. Din contra, martorii au confirmat că anume partea vătămată a aplicat forța fizică în privința lui, manifestând agresiune fizică și psihică față de toți din jur și ultragiurea sa ca colaborator de poliție.

La fața locului, partea vătămată nu s-a plâns că a fost lovit, dar după o perioadă de o zi au apărut dureri fizice.

Menționează că, reieșind din prezența unui comportament antisocial al părții vătămate, acțiunile lui pot fi calificate chiar și în cazul constatării provocării unor leziuni, ca cele legate de imobilizare și apărare. Consideră că pedepsirea aplicării forței fizice din partea colaboratorilor de poliție față de agresori, prejudiciază imaginea poliției în societate.

Consideră că, în temeiul art. 8 Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului. Prin probele administrate în cadrul cercetării judecătorești cel puțin au fost puse la îndoială atât depozițiile părților vătămate cât și corectitudinea acuzării înaintate.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 iunie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către inculpat, cu menținerea hotărârii atacate fără modificări.

5. Instanța de apel a constatat că, la data de 20 iulie 2014, ora 17.30, la Secția de internare a SR Cahul s-a adresat Hosman V. a.n.xxx, locuitor al s. xxx, r-nul xxx, privind acordarea ajutorului medical, fiind diagnosticat: traumă cranio-cerebrală (f.d.21). Rapoartele medicale, întocmite aproape imediat, dar și la un interval mai lung de la incidentul reclamat de Hosman V., puse la baza concluziilor medicului legist în coroborare cu declarațiile părții vătămate și martorilor, dovedesc că acesta a fost supus unor lovituri care i-au produs durere fizică și ruperea timpanului. Această situație, în opinia instanței, îndeplinește condițiile pentru a fi calificată o ipoteză a tratamentelor inumane interzise de art. 3 din CoEDO.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a cercetat și verificat următoarele probe:

- declarațiile părții vătămate Hosman Victor, depuse în prima instanță (f.d.212-216, vol. I);
- declarațiile martorilor Tomița Anton, Popov Galina, depuse în instanța de apel (f.d.54, 55, vol. II);
- declarațiile martorului Popov Galina depuse în prima instanță (f.d.220-221, vol. I);
- declarațiile martorului Hosman Larisa depuse în instanța de apel și cele depuse în prima instanță (f.d.217-219, vol. I; f.d.56-57, vol. II);
- declarațiile inculpatului Marin Gheorghii depuse în prima instanță (f.d.227-232, vol. I);
- raportul de expertiză medico-legală nr. 148 „D” din 13 noiembrie 2014 (f.d.71-72).

Instanța de apel a remarcat, că reținerea lui Hosman V. ar putea fi justificată prin necesitatea de a-l aduce în fața unui factor de decizie, pe baza unei bănuțeli

rezonabile că el a săvârșit acte de violență în familie și a opus rezistență cerințelor legale ale poliției. Însă în cazul în care partea vătămată deja se afla în custodie sub controlul poliției, apar bănuieli rezonabile în ce privește leziunile apărute în timpul reținerii.

Instanța a remarcat, că atunci când Hosman V. a fost adus la secția de poliție s. Cociulia, dânsul nu a fost supus unei examinări medicale, în ciuda faptului că ofițerii de poliție care l-au reținut au recunoscut că au aplicat legal forța fizică. Această examinare, în opinia instanței de apel, nu numai că ar fi înlăturat orice îndoială referitor la natura și gravitatea leziunilor provocate lui Hosman V. în timpul reținerii sale, dar ar fi clarificat necesitatea acordării asistenței medicală în timpul detenției. Deși sarcina probării urmează să cadă pe seama autorităților în sensul de a oferi o explicație convingătoare și satisfăcătoare despre legalitatea acțiunilor întreprinse de către poliție, însă în acest sens s-a remarcat că până la incident Hosman V. nu avea leziuni corporale, cel puțin astfel de informații nu au fost prezentate de către procuror, instanței nefiindu-i prezentate date credibile că, Hosman V. ar fi primit leziuni corporale în alte circumstanțe decât cele descrise în actul de învinuire.

Instanța de apel a menționat, că din conținutul ordonanței de refuz în începerea urmăririi penale se constată faptul că, în privința lui Hosman V. a fost refuzat în pornirea urmăririi penale pe faptul violenței în familie pe motivul că, nu există elementele componenței de infracțiune prevăzute la art. 201/1 Cod penal. (f.d.51).

Potrivit ordinului MAI nr. xxx ef. din xxx, sergentul inferior de poliție Marin G. a fost transferat în funcția de polițist al serviciului patrulare a Secției Securitate Publică a IP Cantemir (f.d.59).

Potrivit fișei postului scopul general al funcției deținute de Marin G., constituie activitatea echipelor speciale de poliție (echipe de patrulare), care mențin ordinea publică și combat infracțiunile și alte contravenții în străzi, piețe, parcuri, pe magistrale de transport, gări și alte locuri publice, inclusiv la desfășurarea diferitor activități în masă și asigurarea măsurilor de apărare civilă, iar sarcinile de bază sunt executarea Decretelor Președintelui țării, Hotărârilor Guvernului, indicațiilor și ordinelor MAI, asigurarea securității personale a cetățenilor, a securității publice și menținerea ordinii publice, prevenirea, relevarea și curmarea infracțiunilor, contravențiilor, participarea la descoperirea infracțiunilor, apărarea proprietății de atentate nelegitime, etc. (f.d.60-61).

În opinia instanței de apel, ținând cont de natura dreptului protejat de art. 3 din CoEDO, este suficient de demonstrat că inculpatul fiind lucrător al poliției a acționat abuziv asupra integrității fizice a lui Hosman V., acțiuni întreprinse de inculpat în cadrul cercetării unui caz de violență în familie.

În acest sens, instanța de apel a apreciat că inculpatul nu și-a îndeplinit obligația pozitivă prevăzută de cumulul normelor Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului - de a proteja integritatea fizică a părții vătămate, or ultimul, din contră, a fost imobilizat prin îmbrăcarea cătușilor și ulterior lovit cu palma în regiunea urechii prin ce i-a fost cauzată intenționat durere și ulterior prin neasigurarea asistenței medicale potrivite, suferințe fizice.

În opinia instanței de apel, declarațiilor părții vătămate coroborează cu cele ale martorilor Popov G. și Hosman L. cu concluziile experților medico-legali efectuate în faza urmăririi penale.

Analizând declarațiile inculpatului făcute în instanța de fond și afirmațiile făcute în instanța de apel, instanța a evidențiat că inculpatul face referiri la un comportament nedemn și provocator din partea lui Hosman V. În acest sens instanța de apel a menționat că comportamentul victimei nu poate fi considerat nicidecum drept o justificare pentru recurgerea la un comportament interzis (Hotărârea Labita v. Italia din 06.04.2000).

Față de materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut că declarațiile inculpatului depuse la urmărirea penală și în instanța de fond nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă administrat în cauză, motiv pentru care instanța le-a apreciat ca nefiind veridice.

Instanța de apel a apreciat drept neîntemeiată solicitarea inculpatului de emitere a unei hotărâri de achitare în privința sa, deoarece criticile precum că, în ședințele de judecată nu au fost prezentate careva probe ce ar confirma vinovăția sa, precum și provocarea de către acesta a leziunilor corporale părții vătămate, sunt contrazise prin probele administrate la dosar.

În opinia instanței de apel, prima instanță a constatat în mod întemeiat că, leziunile corporale provocate părții vătămate, nu puteau fi provocate prin cădere din poziție verticală și lovirii de suprafețe dure, iar argumentele apelantului în acest sens sunt lipsite de suport probator. Coroborând aceste fapte cu declarațiile părții vătămate care a indicat că anume inculpatul i-a aplicat o lovitură cu palma peste urechea stângă, cu concluziile medicului legist care indică că, trauma cranio-cerebrală, manifestată prin comoție cerebrală, ruptură a timpanului urechii stângi nu se exclude că, putea fi produsă prin lovire directă cu palma în regiunea urechii stângi, cu concluzia medicului legist, care indică că, leziunile corporale pe brațe și antebrațe puteau fi produse la imobilizarea și sucirea mâinilor la spate și aplicarea cătușelor, instanța de apel a conchis că inculpatul activând în calitate de polițist al serviciului de patrulare a SSP a IP Cantemir, după imobilizarea la pământ și aplicarea cătușelor față de partea vătămată, în scopul cauzării de dureri fizice și înjosirii demnității persoanei, i-a aplicat lui Hosman V. o lovitură cu palma peste urechea stângă, cauzându-i vătămări corporale ușoare și vătămări neînsemnate.

Instanța de apel a considerat drept neîntemeiat argumentul apelantului, precum că, niciunul din martori nu confirmă faptul maltratării lui Hosman V., deoarece instanța nu a stabilit careva temeieri de a considera mincinoase declarațiile părții vătămate sau a martorilor, care au relatat evenimentele așa cum s-au desfășurat, iar potrivit raportului de expertiză se constată că, leziunile corporale cauzate lui Hosman V., puteau fi provocate în circumstanțele relatate, iar de către inculpat careva probe de infirmare a acestor circumstanțe nu au fost prezentate.

Instanța de apel a considerat irelevant argumentul din apel precum că, martorii confirmă aplicarea violenței de către partea vătămată față de inculpat, deoarece potrivit ordonanței de aplicare a sancțiunii contravenționale din 06

august 2014 în privința lui Hosman V., pentru nesubordonarea cu rea-voință la cererea legitimă a lucrătorului organelor de ocrotire a normelor de drept și pentru opunerea de rezistență lucrătorului de poliție, ultimul a fost sancționat contravențional (f.d.136-137), ordonanță care nu a fost contestată de careva din părți.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiat argumentul inculpatului precum că, partea vătămată la fața locului nu a invocat careva dureri fizice, deoarece acest argument se combate prin declarațiile părții vătămate și a martorului Hosman L., care au relatat că, după ce a fost încătușat el s-a plâns de dureri ale capului și urechii, iar careva temeuri de a pune la îndoială declarațiile acestora instanța nu a stabilit.

Nejustificate, în opinia instanței de apel, sunt și criticile inculpatului precum că, acțiunea civilă înaintată de partea vătămată este neîntemeiată și aceasta urmează a fi respinsă, deoarece acțiunea civilă urmează a fi examinată potrivit normelor de procedură civilă, asupra căreia instanța de fond s-a expus în modul prevăzut de lege.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia, că prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședințele de judecată a instanței de fond, cu respectarea prevederilor art. 100, alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar, acțiunile inculpatului corect fiind calificate în baza indicilor calificativi ai infracțiunii prevăzute de art. 166/1 alin. (1) Cod penal - cauzarea intenționată a unei dureri sau suferințe fizice ori psihice, care reprezintă tratament inuman ori degradant, de către o persoană publică.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a conchis că aceasta a fost corect individualizată de către prima instanță, cu respectarea prevederilor legale în acest sens.

6. Împotriva deciziei instanței de apel, la 15.08.2016, în termen, prin intermediul oficiului poștal, inculpatul a declarat recurs ordinar solicitând casarea deciziei instanței de apel cu adoptarea unei noi hotărâri privind achitarea sa.

În motivarea recursului, invocând teme de drept pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel;

Menționează, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra faptului: că niciun martor din cei oculari nu a declarat că a văzut cum inculpatul i-a aplicat părții vătămate lovituri la ureche; că partea vătămată a aplicat forța fizică față de inculpat; că inculpatul a fost nevoit să acționeze prompt în circumstanțele create și anume la reținerea părții vătămate pentru a-i curma acțiunile ilegale ale acestuia; instanțele de judecată nu au stabilit când i-au fost cauzate leziuni părții vătămate până la sosirea colaboratorilor de poliție sau după ce aceștia l-au reținut; instanța nu s-a pronunțat asupra faptului că condamnarea colaboratorilor de poliție care folosesc forța fizică în momentul reținerii infractorilor, poate prejudicia imaginea poliției.

A indicat că însăși partea vătămată a declarat că a folosit forța fizică față de inculpat.

Inculpatul nu s-a plâns în momentul reținerii că are careva dureri pentru a-i fi solicitată asistența medicală.

Menționează că, potrivit raportului de expertiză efectuat nu se exclude faptul că leziunile depistate la partea vătămată puteau fi cauzate și în momentul reținerii.

Consideră că urmau a fi apreciate critic declarațiile părții vătămate și a lui Hosman L., deoarece ei locuiesc împreună.

A mai menționat că, de fapt partea vătămată a fost sancționată contravențional pentru ultragiurea colaboratorilor de poliție inclusiv a inculpatului.

7. Procurorul și partea vătămată, prin referințele depuse pledează pentru declararea inadmisibilității recursului ordinar declarat de către inculpat, deoarece temeiurile invocate privind aprecierea sau reaprecierea probelor nu constituie erori de drept prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii

atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul constată, că sunt neîntemeiate argumentele recursului potrivit cărora instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, deoarece potrivit procesului verbal al ședinței de judecată, atât la solicitarea părții apărării cât și la solicitarea părții acuzării, instanța de apel în conformitate cu prevederile art.414 alin.(2) Cod de procedură penală, a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat a ajuns la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Marin G. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166/1 alin. (1) Cod penal, iar recurentul, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală hotărârea contestată.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii instanței de fond, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Colegiul penal consideră, că toate probele prezentate au primit o apreciere justă, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din materialul factologic acumulat la prezenta cauză.

Astfel, Colegiul penal consideră, că este întemeiată concluzia instanței de apel precum că învinuirea înaintată inculpatului este confirmată prin probe pertinente și concludente, care în ansamblu dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii menționate.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că opinia recurentului expusă în recurs precum că: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar*, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului ordinar.

Totodată, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Însă, în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Totodată, Colegiul penal atestă, că recurentul solicită achitarea sa, astfel, ținând cont de prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală care prevede, că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților, Colegiul penal va supune verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

La acest capitol Colegiul penal constată că sunt neîntemeiate și argumentele recurentului privind nevinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate, deoarece criticile recursului sunt axate pe faptul, că probele administrate de prima instanță și verificate de instanța de apel au fost apreciate greșit, însă un astfel de temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că instanțele de fond și de apel, judecând cauza și verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă, potrivit art. 101 Cod de procedură penală, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă, ținându-se cont de prevederile legale.

Mai mult, instanța de recurs remarcă, că argumentele recurentului privind nevinovăția inculpatului au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și, cărora, instanța le-a dat o motivare argumentată și expusă în prezenta decizie la pct. 5, pe care instanța de recurs o însușește și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul, că verificând hotărârea atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care, analizate din oficiu, să ducă la casarea hotărârii atacate.

În concluzie Colegiul penal atestă, că la examinarea cauzei de către instanța de apel au fost respectate prevederile legale prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar temeiurile invocate de către recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul **Marin Gheorghii xxx**, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 iunie 2016, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **24 martie 2017**.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Vladimir Timofti